

LAURA GALLEGO

ALES
DE FOC

CAPÍTOL I

Mentre la reina Marla, abocada a l'ampli balcó del saló del tron, veia combatre el seu àngel, va rebre la notícia de l'assassinat del comte Aren. El missatger li parlà a cau d'orella, de manera que ningú més va poder escoltar-lo, però ella va contreure lleument els llavis. Aquella va ser la seva única reacció.

No va comentar l'afer amb ningú més.

Quan el missatger es va retirar, la reina Marla continuà en la mateixa postura, abocada a la balconada, com si la notícia hagués estat del tot intranscendent.

La reina Marla tenia disset anys, i era la sobirana d'una nació esplendorosa, però envoltada de reis ambiciosos que desitjaven ampliar el seu territori. Marla havia après des de ben petita a no mostrar els seus sentiments, ja que no ignorava que hi havia espies a la cort. Tothom sabia que no confiava en ningú. Excepte, potser, en el seu àngel.

A baix, al pati, dues figures es batien en un duel d'espases. Una d'elles era un bàrbar ferotge que havia vingut des de les planes de l'est per mirar d'aconseguir fama com a combatent als Jocs de Karíshia, la capital del regne. Durant els tres mesos que feia que lluitava encara no havia perdut ni un sol combat. Quan saltava a l'arena, tots cridaven el seu nom, enardits. Però quan caminava pels carrers de la

ciutat, lluint la seva poderosa musculatura, la gent s'apartava al seu pas, intimidada.

Havia fet fortuna als Jocs i era admirat i respectat. Una nit, en una festa, havia afirmat que seria capaç de vèncer l'àngel de la reina Marla. Quan ho va dir estava begut, però, de tota manera, la notícia del desafiament havia corregut per tot Karíshia, i ell no havia tingut altre remei que fer arribar al palau un repte formal.

Tothom sabia que, a l'àngel, no li agradava participar en combats banals. Però el bàrbar era famós, i el desafiament havia aixecat molta expectació. La mateixa Marla li havia demanat que lluités.

I, ara, ella era allà. Es cobria el cos amb una armadura d'or, lluent com el mateix sol. Els seus cabells negres, recollits en un complicat pentinat de trenes, se li escampaven per les espatlles, rectes i orgulloses. Havia estès les seves grans ales blanques, i semblava com si la seva ombra ho cobrés tot. Era gairebé tan alta com l'enorme bàrbar, però infinitament més bonica. El seu nom era Ahriel.

El mercenari va grunyir, alçà l'espasa i es llançà contra ella. Ahriel va esperar, seriosa i serena, amb els músculs en tensió. Es va moure àgilment a l'últim moment i s'apartà de la trajectòria del bàrbar, que va estar a punt de perdre l'equilibri.

No havia estat un moviment gaire airós per part seva. Els espectadors van riure, i el bàrbar rondinà. Però Ahriel no somrigué.

—Per què no fas servir les ales, ocelleta? —va escopir el mercenari—. Per què no voles?

Ningú s'havia atrevit mai a parlar d'aquella manera a l'àngel de la reina Marla, però el bàrbar estava furiós, ja que el seu orgull d'home de l'est havia quedat ferit.

–No estariem en igualtat de condicions –digué Ahriel suaument; la seva veu sonava clara i profunda com el toc d'una campana.

El bàrbar va grunyar de nou i es llançà damunt seu amb un crit salvatge. Aquest cop, Ahriel no es va apartar. Les espases van xocar. Van saltar espurnes.

Els cops d'espasa del lluitador sens dubte eren poderosos, però l'àngel feia anar la seva arma amb elegància i una seguretat gairebé sobrehumana; com si estigués completament convençuda d'estar fent a cada moment el moviment correcte.

I devia ser així, ja que, al cap d'uns instants, l'espasa del bàrbar va sortir volant per l'aire i aterrà sobre les rajoles del pati amb un sonor esclafit metàl·lic. Es va produir un silenci d'incredulitat.

El bàrbar, estupefacte, caigué de genolls davant l'àngel.

Hi va haver alguns tímids aplaudiments. Ahriel era sempre molt reservada. Tots l'admiraven i la temien, però ella no tenia amics. Excepte, potser, la reina Marla.

–Bruixeria –va murmurar el bàrbar.

Ahriel replegà les ales, però no va respondre. No tenia res a dir.

El lluitador no gosava mirar al seu voltant. Havia estat vençut de manera humiliant. Tot i que l'àngel no s'havia acarnissat amb ell, la seva absoluta impertorbabilitat, que deixava en evidència la violenta fúria del bàrbar, havia fet que la seva derrota fos molt més vergonyosa per a ell.

Sense crits, sense escarafalls, sense soroll, aquella dona amb ales de ploma blanca l'havia deixat en ridícul davant de tothom. Aviat tot Karishia coneixeria fins el més petit detall d'aquell combat.

La seva carrera havia arribat a la fi.

El bàrbar va alçar el cap per mirar l'àngel. Ella no somreia. No hi havia cap expressió al seu rostre. El lluitador es fixà en l'absoluta perfecció de les seves faccions i va pensar que, a la gent, li podia semblar bonica. No pas més que una estàtua de marbre, es va dir el bàrbar. Pura i perfecta, però freda i sense vida.

–Mata'm –demanà a Ahriel.

Ella va negar amb el cap. Va embeinar de nou l'espasa, estengué les ales i, amb un poderós impuls, s'alçà enlaire. Tots van veure com volava, resplendent, amb els rajos solars reflectint-se sobre la seva armadura daurada. Era un espectacle magnífic.

Ahriel, però, no es va entretenir en floritures. Va obrir una mica més les ales i romangué suspesa en l'aire, davant de la reina Marla, que continuava abocada al balcó.

–Salutacions, Ahriel –va somriure ella–. Has lluitat bé.

–Senyora –l'àngel inclinà el cap davant la sobirana de Karish.

–Ara has de descansar, però suposo que no tindràs cap inconvenient a venir-me a veure més tard. Sempre m'agrada gaudir de la teva companyia.

–Si així ho desitges.

Ahriel es va acomiadar de la reina Marla i s'enlairà cap a les cúpules més altes del palau. Aviat la van perdre de vista.

La reina es va retirar del balcó, seguida per la seva comitiva. Els espectadors del pati s'anaren dispersant.

Al cap de poca estona, només el bàrbar restava allà, enfonsat i abatut sobre les àmplies rajoles de pedra.

Ahriel havia canviat l'armadura d'or per una senzilla túnica blanca. Continuava tenint, però, l'espasa enganxada al costat.

Ara es trobava asseguda davant la reina Marla, a les seves estances privades. Molt poca gent tenia permís per entrar-hi. Ahriel tenia l'obligació de fer-ho, sempre que fos necessari.

La reina Marla la va mirar, pensadora, mentre joguinejava amb el medalló que li penjava del coll i que sempre duia posat, perquè era un regal d'Ahriel.

Les dues dones eren molt diferents. Ahriel era imponent, alta, serena, segura i resplendent com una deessa. Marla era menuda, pèl-roja, impacient. Amb els anys, havia après a dominar el seu nerviosisme, ja que l'hi anava la vida.

Ahriel li ho havia ensenyat. Ahriel era al costat del seu bressol quan va néixer.

Molt pocs, a les terres dels humans, sabien d'on procedien els àngels. Hi havia qui assegurava que baixaven dels núvols. La majoria creien que eren tan sols criatures llegendàries.

Per aquesta raó, entre moltes altres, hi hagué tant d'enrenou a la cort el dia en què va néixer Marla quan ni més ni menys que un àngel es presentà al palau, sol·licitant

audiència al vell rei Briand. Van parlar en privat, i cap dels dos féu saber a ningú què es va tractar en aquella insòlita reunió. Però, a partir d'aleshores, Ahriel va acompanyar Marla, per protegir-la i servir-la fidelment, al llarg de tota la seva vida com a princesa, primer, i com a sobirana de Karish, després de la mort del seu pare.

Marla havia crescut sota l'ombra de les grans ales d'Ahriel. L'àngel amb prou feines havia canviat en aquells disset anys, però ja feia molt temps que la reina havia deixat enrere la infantesa.

Ahriel se n'havia adonat. Ho havia apreciat, un cop més, als ulls de la reina quan aquesta li digué, en veu baixa però desapassionada:

—Ahriel, hi ha un motiu pel qual volia parlar amb tu: han assassinat el comte Aren, l'ambaixador del regne de Sària.

Ahriel arrufà lleument el nas, però no va dir res. Simplement, va esperar, ja que sabia que Marla no havia acabat de parlar.

—Ha estat quan tornava a Sària per oferir al rei la meua proposta d'aliança. Els sarians han trobat el seu cos. Algú li havia clavat un punyal al cor. —Marla va fer una pausa; després afegí lentament—. Un punyal forjat a Karíshia. Un punyal que, sens dubte, pertany a algú de la noblesa.

—Comprenc —va assentir Ahriel.

Marla llançà al seu àngel una mirada plena de preocupació.

—Algú està intentant culpar-nos de l'assassinat del comte. Fins i tot suposant que el rei de Sària acceptés la meua versió, no sé si amb això evitaríem que ens declararessin

la guerra, Ahriel. El comte Aren era molt estimat. A Sària circulen rumors estranys. Diuen que Karish vol expandir-se cap als regnes veïns. Els déus saben que hem estat segles defensant-nos de les ambicions d'aquests regnes!

—Ho sé, senyora —la va tranquil·litzar Ahriel.

La reina no pogué romandre asseguda més estona. Es va aixecar i començà a passejar amunt i avall, nerviosa, rumiant intensament.

—Aquests estúpids rumors... —va dir finalment—. Els atacs a mercaders sarians a les nostres terres... i l'assassinat del comte Aren, que treballava per la pau entre tots els regnes. Hi ha algú que mira de provocar la guerra, però... qui?

—Podrien ser radicals sarians, senyora. O el nucli d'imperialistes d'Ura. O agents d'altres regnes.

Marla va arrufar el nas.

—De tota manera, Ahriel, la marxa del comte es va dur a terme en el més absolut secret, així com la ruta que havia de seguir.

—Això vol dir que tens un traïdor més a prop teu del que seria desitjable —Ahriel parlà amb gravetat, però també de manera desapassionada—. I, si treballa per a algú que busca una guerra entre regnes, és possible que tu siguis el seu pròxim objectiu.

Marla no va dir res. S'havia aturat al costat de la finestra i observava com queia la tarda sobre la ciutat de Karíshia.

—No tinguis por, senyora —afegí l'àngel suaument—. El trobaré. I acabarà la resta dels seus dies a Gòrlan, ja que no mereix un destí millor.

Marla no va dir res, tan sols sospirà gairebé de manera imperceptible. Ahriel va inclinar breument el cap i sortí de la cambra.

Ahriel va trobar Kab, el capità de la guàrdia, a les cavalleries. Kab era un home fort i robust, però sobretot astut, que havia lluitat per Karish en milers de batalles. Havia començat treballant com a mercenari per al difunt rei Briand, el pare de Marla, quan encara era molt jove. La seva fidelitat envers Karish i els seus governants era indiscutible.

—Ahriel —va dir Kab quan l'àngel entrà a l'estable—. Quina sorpresa!

En clavar els seus ulls penetrants en ella, al capità li féu l'efecte que Ahriel resplendia amb llum pròpia en aquell indret brut i fosc. Va parpellejar, pensant que devia ser un efecte de la llum. Tot i que la majoria de la gent encara creia que els àngels eren esperits, i no éssers de carn i ossos, els habitants del palau que havien tingut l'ocasió de contemplar Ahriel de prop havien comprovat que era corpòria, material. A cop d'ull semblava esglaiadora, gairebé una criatura divina. Amb el temps, Kab havia après que, al capdavant, els àngels no eren tan diferents dels humans. Des del seu punt de vista, els àngels només es diferenciaven dels homes en les ales, la bellesa i l'orgull.

Ahriel va avançar sense manies entre les piles de fems. El seu rostre no mostrava la més mínima emoció.

—Kab, haig de parlar amb tu. Afers de la reina.

El capità va mirar l'àngel un moment i sospirà. Donà un copet al llom de la seva euga preferida, que semblava esgotada després d'una bona correguda, i va seguir Ahriel fins a l'exterior.

–Hi ha una conspiració per portar el regne a una guerra contra Sària –l'informà l'àngel quan tots dos, lluny d'orelles indiscretes, passejaven pel pati–. És possible que aquests plans passin per atemptar contra la vida de la reina.

Kab va assentir.

–He sentit els rumors.

–Són alguna cosa més que rumors. El comte Aren ha estat assassinat mentre es dirigia cap a Sària.

Kab la mirà fixament.

–Llavors és més greu del que imaginava.

–Hi ha un espia a palau...

–Hi ha molts espies a palau.

–Aquest és bo, i es troba a prop de la reina.

Kab es va acaronar la barbeta, pensarós.

–Suposo que tens raó. Jo ni tan sols sabia que el comte se n'havia anat. I creu-me, estic força assabentat de les coses que passen per aquí.

–Alguna idea?

Kab negà amb el cap.

–Tots els homes i totes les dones de la meva guàrdia són karishans i lleials a la reina Marla. Tu coneixes i vigiles els criats: saps que cap d'ells seria capaç de descobrir res que ella volgués mantenir en secret. I, d'altra banda, el comte no s'ha relacionat amb ningú mentre era aquí, aconsellat per la reina. Si exceptuem...

Es va acaronar la barbeta, pensarós.

–El jove bard –va concloure–. És sarià, ho sabies?

–Sària ens ha declarat la guerra –sospirà la reina Marla.

S’havien reunit en un dels salons més antics del palau. Els tapissos que recobrien les parets no tenien preu. Havien estat teixits amb motiu de la fundació del regne, uns quants segles enrere.

–Confiem que el conflicte se solucionarà ràpidament i l’equilibri tornarà a la nostra terra –va dir Ahriel.

–L’equilibri! –repetí Marla–. Sempre parles de l’equilibri, Ahriel. Però el nostre món no ha conegut mai l’equilibri.

–Encara hi ha diferents regnes. Això significa que cap d’ells ha aconseguit oprimir els altres.

Marla es va aturar per mirar fixament el seu àngel.

–De debò penses que, si algú es proclamés emperador de tots els regnes, seria per oprimir els seus súbdits?

–Penso, senyora, que si aquest emperador és escollit de comú acord, això no té per què passar. Però l’odi i les suspicàcies estan massa arrelades als cors humans. No es posarien d’acord. Ningú acceptaria un emperador que no fos de la seva terra.

–Sembla que ens coneixes molt bé, Ahriel.

–Sóc una guerrera, però això no és el més habitual en el meu poble. Els àngels som, fonamentalment, observadors. No intervenim en afers humans, excepte quan aquests amenacen d’alterar l’equilibri.

–Ja ho sé, ja ho sé, m’ho has explicat tantes vegades... Però no t’he cridat pas per parlar de l’equilibri, Ahriel. Hem de posar fi a aquesta guerra abans que comenci i evitar així un llarg conflicte que dessagnaria el nostre poble; i, per aconseguir-ho, he projectat un pla... per assassinar el rei Ravard de Sària.

Un so semblant a una exclamació ofegada es va sentir al saló. Marla no l’havia percebut, però la fina oïda d’Ahriel l’havia sentit clarament. Amb un impuls de les seves poderoses ales arribà a l’altre extrem de l’habitació en un tres i no res, i va descórrer un dels tapissos.

Va topar amb uns ulls castanys que la miraven esporguïts.

–Kendal –digué Ahriel.

El bard va fer mitja volta i arrencà a córrer.

Ahriel, de fet, havia previst que fos allà. Coneixia perfectament l’existència d’aquell passadís secret, i s’havia assegurat que Kendal també el descobrís. Feia uns quants dies que el vigilava, i havia detectat el seu comportament furtiu, però necessitava una prova concloent. Havia preparat una falsa reunió amb la reina al saló dels tapissos. S’havia assegurat que Kendal se n’assabentés, com per casualitat. I ara el tenia allà.

Ahriel replegà les ales tant com va poder per tal que la seva alta figura pogués passar amb facilitat a través de l’estret passadís. El noi corria davant seu, però Ahriel sabia que no tenia escapatòria: Kab l’estaria esperant a l’altra banda.

De sobte, el va perdre de vista, i deixà de sentir les seves passes en la foscor. Va continuar endavant i topà amb una figura fornida.